רש"י אלא לריך להגביהן אבל אין לפרש דאין מעבירין היינו

ועוד דקחמר התם חבל בדורות

אחרונים שפרולות בכשפים מעבירין

ואי אין מעבירין היינו אין דורסין

א"כ האי דקאמר נמי שפרולות

בכשפים היינו דורסים והכא משמע

די דבאתרא דחיישי לכשפים אין

דורסין אלא ודאי נריך לומר

כדפרישית: והא איכא נכרים דלא איכפת להו. פירוש שידרסו

הנכרים קודם שיבא שם שום ישראל

ויגביה וא"ת ולפרוך והלא נכרים

שקלי ליה וי"ל דדריסה שכיח אי לאו

משום כשפים לפי שדורסין דרך הילוכן

אבל נטילה לא שכיח שיראים שבעל

הככר רואה שסבורים שלדעת הניחו

שם אבל קשה דהיכי פריך שניחוש

שידרסוהו נכרים קודם שיבא שם

שום ישראל ויפטר מהכרזה אדרבה

ניחוש לרוב ישראל שרואין הככר

ויגביהוהו וניחוש לחומרא לחייבו

הכרזה דהא בליבורי מעות מכריז

אע"פ שאם יראו אותם הנכרים

קודם ודאי שקלי להו ועוד דבעי

למימר דאפילו ברוב נכרים פליגי

רבנן ומחייבי להכריז ואע"ג דאיכא

למיחש דלמה שקלי להו ומסתמה

נתייאש ועוד דהוה ליה למימר

דמנכרים נפול וניזיל בתר רובא

אפילו לשמואל דאמר בממון אין

הולכין אחר הרוב היכא דליכא

חזקה מודה כדמוכח בפרק לא יחפור

(ב"ב דף כג: ושם ד"ה חוץ) גבי ניפול

הנמנא (מ) הי אבל כל היכא דאפשר

לתקן להשיב ממון לבעלים ע"י הכרוה

מתקנינן וא"כ מאי פריך הכא: והא איכא בהמה וכלבים. ול״ת

בהמה וכלבים דאכלי להו כדאמר

לעיל דאיכא שקצים ורמשים דאכלי

וי"ל דהכא מיירי בככרות גדולות

שאי אפשר שיאכלום:

לרצא נמי יקשה והא איכא

אין דורסין עליהם כדאמר בפרק הדר (עירובין דף סד:) דא"ל ר"ג לרבי

מתנ טשיו טד נווש"ט מ"ח

ח סמג שם טוש"ע שם

כא.], ג) [לקמן כה.], ד) דנכרים. ר"מ, ה) אלא.

הגהות הב"ח (ל) תום' ד"ה והל ליכל

וכו׳ גבי ניפול הנמלא אלמא כל היכא: (ב) ד"ה סימן וכו׳ כיון שניכר בחוץ וכן לכר:

מוסף רש"י דאין מעבירין על האוכלין. המולא אוכלין נדרך אינו רשאי לעבור עליהו ולהניחו שם וערוביו

א נשירופין סד: א ט נשיל דמדרסת. וסימן העשוי לידרס הות: דמינשתפת. מתגלגל ברגלי ארן מעבירין על האובלין. פי׳ חינו רשתי לעבור מעליהן כדפירש בה א מיי פייד מהלי מעבירין על האובלין. פי׳ חינו רשתי הינו בזילה ותנדרים הינו בזילה ותנדרים הינו בזילה ותנדרים הינו בזילה ותנדרים הינו אדם ובהמה ואינה נמלאת במקום שנפלה תחילה: דיקירי. כבידות: הא של בעל הבית חייב להכריו. ואע"ג דבהדיא תני לה במתניתין שיידי דנקט לאותביה מרישא כריכות ברשות הרבים אלעאי טול גלוסקא משום דאין מעבירין הרי משמע שלריך להגביהם

דאותיב מינה לרבא נקט נמי לאותוביה לרבה מדוקיא דרישה: אין מעבירין

על האוכלין. המולא אוכלין בדרך

אין רשאי לעבור עליהם ולהניחם

שם הלכך לא נדרסו שמי שמלאן

ראשון הגביהן: אין מעבירין על

האוכלין. לאו לשון דריסה הוא אלא

כמו אין מעבירין על המלות (יותא דף לג.): חיישי לכשפים. סבורים

שמחמת כשפים הונחו לשם כדי

להכשיל הדורסים עליהן ונהי נמי דאין

מגביהין אותם מיהו לא דרסי עליהן

משום כשפים: לימה כתנהי. פלוגתה

דרבה ורבא: הבא מאיליו. הראוי

לבא מאיליו כגון חרס פעמים שנופל

בעיגול: הוי סימו. דאמרינו לשם

סימן נתנו שם ולא נפל מאליו ודבר

שיש בו סימן הוא ואפילו הכי פליגי

רבנו ואמרי הרי אלו שלו משום

דקסברי מעבירין על האוכלין והוה

ליה סימן העשוי לידרס: ור"י סבר

הוי סימן. ואע"פ שוה עשוי לידרם

נמי הוי סימן: ומעבירין על האוכלין.

ואפילו הכי ככרות של בעל הבית

חייב להכריז דסימן העשוי לידרס הוי

סימן. ועיגול היינו טעמא דסימן

הבא מאיליו לאו סימן הוא ור"י

סבר הוי סימן: ורבה אמר לך כו'.

והכא היינו טעמא דר"י משום דאין

מעבירין על האוכלין ות"ק הכי נמי

אית ליה אין מעבירין ומשום הכי

ככרות של בעל הבית חייב להכריז.

וטעמייהו בעיגול משום דסימן הבא

מאיליו הוא ור"י סבר הוי סימו:

איכא דאמרי סברוה כו'. וכי אתמר

לימא כתנאי אאין מעבירין על

האוכלין אתמר: הלכתא כריכות ברה"ר

כו'. כדמוקי לה בשחין בו סימן:

ברשות היחיד אי דרך נפילה הרי אלו

שלו. דליכא למימר מקום הוי סימן

דהא לא ידע היכא נפיל מיניה: אי

דרך הינוח נוטל ומכריז. מקום ולא

יניחם שם שמא ימנאם עכו"ם ויטלם

ושמא שכחום הבעלים: אבל בדבר

שיש בו סימן כו'. רבה לטעמיה

דאמר סימן העשוי לידרם הוי סימן:

במנינא

דמדרסא ברשות היחיד נוטל ומכריז דלא מדרסא והאלומות בין ברשות הרבים ובין ברה"י נוטל ומכריז כיון דגביהן לא מדרסא ורבא מתרץ למעמיה במקום כריכות ברה"ר הרי אלו שלו דמינשתפא ברה"י חייב להכריז דלא מינשתפא והאלומות בין ברה"ר ובין ברה"י נוטל ומכריז כיון דיקירי לא מינשתפא ת"ש ככרות של נחתום הרי אלו שלו הא של בעל הבית חייב להכריז של בעל הבית מאי מעמא כיון דאית בהו סימן דמידע ידיע רפתא דאיניש איניש הוא ולא שנא רשות הרבים ולא שנא רשות היחיד נוטל ומכריז אלמא סימן העשוי לידרם הוי סימן תיובתא דרבה אמר לך רבה התם היינו מעמא משום באין מעבירין על האוכלין והא איכא נכרים שראין נכרים חיישי לכשפים והאיכא בהמה וכלבים באתרא דלא שכיחי בהמה וכלבים לימא כתנאי ר"י אומר יכל דבר שיש בו שינוי חייב להכריז כיצד מצא עיגול ובתוכו חרם ככר ובתוכו מעות מכלל דתנא קמא סבר הרי אלו שלו סברוה דכולי עלמא סימן הבא מאיליו הוי סימן ומעבירין על האוכלין מאי לאו בִסימן העשוי לידרם קא מיפלגי מר סבר לא הוי סימן ומר סבר הוי סימן אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד דקא סבר תנא קמא סימן העשוי לידרם לא הוי סימן ומעבירין על האוכלין ככרות של בעל הבית ברה"ר אמאי מכריז אלא אמר רב זביד משמיה דרבא דכולי עלמא סברי סימן העשוי לידרם הוי סימן ומעבירין על האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבה אמר לך דכ"ע סימן העשוי לידרם לא הוי סימן ואין מעבירין על האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קמיפלגי ת"ק סבר לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן איכא דאמרי סברוה דכ"ע סימן הבא מאיליו הוי סימן וסימן העשוי לידרם לא הוי סימן מאי לאוֹ במעבירין על האוכלין קא מיפלגי דמר סבר

רבינו חננאל ת״ש ככרות של נחתום שלו של בעל הבית נוטל ומכריז והנה ככרות של בעל הבית אע"פ שי בעל הבית אע פ שידועין הן ריפתא דכל חד וחד כיון שאם ידרסו מתפתחיז ואיז ניכריז למי מתפתחין ואין ניכרין למי הן למה מכריזין תיובתא לרבה דאמר לא הוי סימן. ופריק רבה שאני ככרות דלא מדרסי כלל דאין מעבירין על האוכלין . ומתני׳ באתרא דלית ביה מאליו כגון מעות שנפלו בעיסה ונאפו בתוך הככר וכיוצא בהן. אמר זביד כללא דאבידתא כיון דאמר ווי ליה לחסרון כיס מיאש מינה. אמר רב זביד משמיה דרבא הלכתא כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו ברשות היחיד אי דרך אי דרך הנחה נוטל ומכריז יזה וזה בדבר שאיז בו לא שנא רשות הרבים ולא שנא רשות היחיד לא שנא דרך הינוח ולא שנא דרך נפילה נוטל ומכריז.

> סימן הבא מאיליו הוי סימן. פרש"י דלשם סימן נתנו שם ולא נפל מאיליו וקשה דאין דרך לתת מעות בככר לסימן אלא י"ל דאימור ידע שנפלו לו שם ומ"ד לא הוי סימן כיון דרגילות לבא מאיליו מסתמא לא ידע כיון שאין ניכר בחוץ אבל

סימני בהמה שהן מאיליהן הוי סימן כיון שניכר (3) וכן דבר שאין ניכר בחוץ אם אין רגילות לבא מאיליו

הוי סימן:

מעבירין ומר סבר אין מעבירין אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד סבר ת"ק סימן העשוי לידרם לא הוי סימן ומעבירין על האוכלין ככרות הבית ברה"ר אמאי מכריז אלא אמר רב זביד משמיה דרבא דכולי עלמא סברי סימן העשוי לידרם הוי סימן ומעבירין על האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי דתנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא

הוי סימן ור"י סבר הוי סימן ורבה אמר לך דכולי עלמא סימן העשוי לידרם לא הוי סימן ואין מעבירין על האוכלין והכא בסימן הבא מאיליו קא מיפלגי תנא קמא סבר סימן הבא מאיליו לא הוי סימן ור"י סבר הוי סימן אמר רב זביד משמיה דרבא "כללא דאבידתא כיון דאמר ווי לה לחסרון כיס מיאש ליה מינה וא'מר רב זביד משמיה דרבא יהלכתא כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו ברשות היחיד אי דרך נפילה הרי אלו שלו אי דרך הנחה נומל ומכריז וזה וזה בדבר שאין בו סימן אבל בדבר שיש בו סימן לא שנא ברה"ר ולא שנא ברשות היחיד בין דרך נפילה ובין דרך הנחה חייב להכריו: